

Isaac Val Negrelos, produtor de leite e membro da Dirección Nacional do SLG

A relación entre Isaac Val Negrelos e o Sindicato Labrego vén de vello, daquela que a Galiza rural se erguera contra a inxustiza da cota empresarial, vai xa para trinta anos. Agora, compaxina o traballo nunha SAT en Prevesos (Castro de Rei) coas súas responsabilidades na Dirección Nacional do SLG. Con 170 reses e 777.000 quilos de cota, a explotación dá traballo a outros catro membros da familia, cinco postos de traballo que tremen diante da baixada de prezos anunciada pola industria, ou despois de que a última supertaxa lle levase por diante catro millóns de pesetas.

“O problema do prezo do leite é serio, pois cada vez rende menos o que producimos”

■ Vostede participou na última Dirección Nacional do Leite do SLG. Houbo algún tema destacado?

Un dos asuntos fundamentais que tocamos foi o debate en torno á caída dos prezos do leite. Eu defendín a unidade sindical á hora de emprender accións, fronte á posibilidade de que o SLG as faga en solitario. Cada vez somos menos xente no sector, e se queremos facer máis forza debemos estar unidos. Este é un problema que nos preocupa a todos.

■ Aquí en Prevedos, a 20 de xaneiro, as industrias comezaron a aplicar a baixada de prezos anunciada?

Polo de agora está todo moi calado. Agora mesmo só hai rumores, e ninguén fala nada do tema. Eu xa teño escoitado que se pretenden baixar cinco pesetas por litro, pero non deixan de ser contos que escoitas na rúa. Polo de agora, non se aplicou a baixada de prezos.

■ E a canto se cotiza o leite por aquí?

En concreto, Besnier está a pagar 52'5 pesetas por litro, despois de baixar 2 pesetas no último verán.

Isaac quéixase de que os custes non paran de medrar e, por riba, queren baixar o prezo do leite

■ Pensa que Medio Rural está a facer todo o necesario diante desta problemática?

Eu dixen sempre que debe ser a Consellaría, a través da mesa do leite, quen tome cartas no asunto antes de

iniciar calquera mobilización que, ao final, remata por prexudicar á xente. Evidentemente, se na mesa do leite non conseguimos nada, entón si que haberá que saír á rúa, pois levamos moitos

anos con prezos semellantes, mentres que os custes non paran de subir. É un problema moi serio, pois o que producimos cada vez nos rende menos, chegarán un intre no que nos arruinemos.

“Vexo ben o banco de terras para que as leiras as utilicen xente que as traballe”

■ En Prevesos tamén caería a pedrea da supertaxa.

A min, a supertaxa levouseme catro millóns de pesetas. Son moitos cartos que daban para cubrir outro tipo de gastos ou investimentos que ao final xa non poderei facer. De feito, tiña intención de amañar unhas fincas e por mor da multa xa non puideron.

■ Con tanto problema, cales pensa que deberían ser as prioridades para o medio rural galego.

O primeiro que habería que pór en marcha sería unha política de terras axeitada. Por exemplo, incidindo na concentración parcelaria para achegar máis as propiedades ás explotacións e aforrar custes. Tamén vexo ben a iniciativa do banco de terras para que as leiras que estean improdutivas poidan ser utilizadas por xente que as traballe.

“Traballamos para gañar un xornal, coma calquera empresario ou oficinista”

■ No seu caso particular, como lle afecta ese incremento dos custes de produción?

Eu viña gastando cada mes unhas 50.000 pesetas en gasóleo; hoxe, a factura mensual de combustible xa me vai nas 125.000 pesetas, e a cousa non para aí, pois tamén aumentaron os gastos noutros consumos. Por exemplo, no 2004 viña pagando 800.000 pesetas de abonos; e no 2005 xa tiven que gastar 1.500.000.

■ Con esas contas, se baixan o prezo do leite non hei tardar en ter problemas económicos

Tendo como teño aos bancos enriba, a miña situación estase volven-

do difícil; xa logo non das sacado cartos nin para pagar as letras. Os custes soben, e os nosos prezos baixan, e ao final de ano ves que gañas moito menos do que contabas.

■ Como para desanimarse...

O outro día estiven nun taller falando cun veciño ao que lle rompeu a coitela dunha ensiladora. Dixome: "rompeu, e agora terei que pagar, pero se aturo cinco meses máis, despois bótomelo fóra, nestas condicións non hai futuro".

■ Daquela, por aquí pecharon moitas explotacións?

En Prevesos eramos 66 veciños. Parte deles marcharon para fóra.

Daquela debía haber 45 explotacións; hoxe, só fican en activo catorce. Parte da culpa foi da rixidez das novas normativas que tivemos que cumprir, pois deixaron ao meirande das explotacións fóra da legalidade. Iso obrigounos a ter que meternos en investimentos millonarios. Tamén a redución de prezos obrigou a producir máis para ter rendibilidade, o que fixo necesario aumentar a man de obra, co seguinte aumento de custes que iso supón. Nesta situación, moitas persoas que non tiñan quen lles continuase coa actividade gandeira, decidiron botarse fóra antes que gastar os cartos.

■ Así non me estraña que a mocidade non vexa futuro na gandería.

Iso de traballar moito e non ver rendementos fai que moitas explotacións se vexan sen futuro. A mocidade, se non lle ve rendibilidade á actividade agraria, non se vai incorporar.

Quen traballa nunha empresa de construción, se non ten un xornal para levar á súa casa diralle ao patrón que marcha traballar para outro. Pois no agro é o mesmo: traballamos para gañar un xornal como pode facelo calquera empresario ou oficinista, para manter á familia. E se non se gañas cartos nun sitio, haberá que ir gañalos a outro.